

HARLEQUIN®

038
JUUNI

Romantika

BARBARA WALLACE

Tuhkatriinust pruut

Barbara Wallace
THE CINDERELLA BRIDE
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Irma Aren
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Barbara Wallace

© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E06224511
ISBN 978-9949-25-060-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

Kallis lugeja!

Olen abielus purjetamisfanaatikuga. Meie esimesel kohtamisel viis ta mind meremuuseumisse ja kuigi eksponaadid mulle kui maarotile üsna vähe huvi pakkusid, teadsin, et too merd armastav võluv prints on minu jaoks loodud. Kui hakkasin „Tuhkatriinust pruuti” kirjutama, tundus nii hästi sobivat, et Emma O'Rourke'i prints Bostoni sadamasse purjetab ja Emma jalust rabab.

Muidugi ei tunne Emma oma printsi ära. Kuidas ta saaks ki, kui ta ei usu muinasjutudesse ega õnnelikesse lõppudesse? Kuid ka Gideon Kent ei usu. Mõlemad on nii veendunud, et unistused kunagi täide ei lähe, ega märkagi seda, mis otse nende ees seisab. Õnneks suudab armastus meid kõiki unistama panna. Gideon ja Emma on avastamas, et koos õige inimesega *võivad* muinasjutud tõeks saada.

Emma meenutas mulle paljusid minu tuttavaid naisi – töökaid, pühendunuid ja lõpmata praktilise meelega. Olin rõõmus, et sain neile õnneliku lõpplahenduse kinkida. Ja Gideon – armusin temasse hetkel, mil ta mu raamatu lehekülgedele ilmus. Loodan, et naudite nende teekonda teineteiseni niisama palju, kui mina selle loomist nautisin.

Parimate soovidega

Barbara Wallace

PS Nagu ma juba ülalpool mainisin, olen lootusetu maa-rott, kes abiellus meremehega. Püüdsin kasutada õigeid merendustermineid, kuid loodan, et andestate mulle, kui mõnega mööda panin.

Esimene peatükk

Normaalsed ülemused ei sunni oma sekretäre finantsdokumente laiali kandma ning sealjuures kopsupõletiku hankimisega riskima. Nad lubavad alluvail istuda kenades kuu vades kontorites, arvutitel trükkida ja telefonidele vastata.

Kahjuks pole minu ülemus normaalne, mõtiskles Emma O'Rourke endamisi. Ta töötas Mariah Kenti alluvuses ning kui Kent Hotelsi matriarh ütles „hüppa”, ei pidanud sa lihtsalt hüppama, vaid küsima, kui kõrgele, kui kaugele ja kas peaksid ka langevarju kaasa pakkima.

Ja nii Emma nüüd Bostoni sadamasillal seisis ja külmetaski.

Ükskõik, mis ka ei juhtuks, sa ei tohi sadamast Gideoni vastusesta lahkuda. Proua Kenti käsk oli karmimast karmim. Emma ohkas. Sellistel päevadel vihkas ta oma tööd täiega.

Hammaste plagisedes mähkis ta kampsuni tihedamalt enda ümber ning surus krabiseva ümbriku vastu rinda. Oleks võinud ju mantli selga panna. Hotelli tumesinine töökostüüm oli elegantne ja tõhus, kuid mitte stihiatega võitlemiseks. Linnas moodustasid pilvelõhkujad justkui kaitsemulli, kuid sadamas puhus tuul otse vee poolt ja muutis niigi halli päeva lausa karmiks. Õhk oli udune ja niiskust täis ning Emma võis vanduda, et selliseks muutus ilm just siis, kui ta garaažist väljus.

Kauguses vänderdas üks laev valgete purjede paisudes üle vee kalda poole. Kes küll oktoobrikuus New Englandis

purjetamas käib? Ilmselt Mariah Kenti „kadunud” poja-poeg. Nähtavasti polnud tal kojujõudmisega kiiret, sest ta seilas jätkuvalt jahisadama suunaga põiki.

Udu muutus peenikesteks vihmapiiskadeks. Tore küll. Nüüd oli Emma täiesti muserdatud. Ta päästis vasekarva juuksekihara niiske põse küljest lahti. Selleks ajaks, kui ta Fairlane'i tagasi jõuab, näeb ta välja justkui uppunud rott. „Hei!”

Ootamatu tervitus tõmbas Emma tähelepanu uuesti veele. Uskumatu, aga purjekas triivis nüüd tõepoolest kai poole. Laevaninas põlvitas mees ja sehendas esipurjega. Ta kandis pesapallimütsi ja nailonpükse. Purjekas triivis lähemale ja kui mees käe tõstis, märkas Emma tema kalamehekampsunil pikalt lahtitulnud õmblust.

Kas see oligi Gideon Kent, kallid poja-poeg, kelle pärast Emma siin külmetas?

Põmaki! Sadamasillal maandus tihke köierõngas. Emma hüppas tagasi, et köis ta jalgu ei tabaks.

„Viska see üle vaia.”

Ilmselt oli see Emmale öeldud. Naine vaatas ringi, et leida ümbriku jaoks kuiva kohta. Seda ei paistnud olevat ning ta pistis paberid kaenla alla. Jämeda märja köie otsas oli suur silmus. Sõrmede vahel lirtsuva pori peale grimassi näole manades libistas Emma silmuse üle lähima vaia ja astus tagasi.

„Mitte nii,” nähvas mees. „Pane enne läbi teise pleisi ja siis ümber vaia.”

On siin mingit vahet?

„Siis saab teine laev välja,” lisas mees Emma mõtteid tabades.

Jah, muidugi. Laeva omanik ei jõua kindlasti ära oodata, et saaks sellisel päeval purjetama minna. Emma haaras taas köiest.

Loomulikult triivis Gideoni laev vooluga kaasa, tirides köie pingule ning sundides Emmat seda kahe käega lõdvemale tõmbama. Seda polnud ümbrikku kaenla all hoides just lihtne teha. Pärast pikka maadlemist õnnestus tal siiski vettinud köis lõdvemaks sikutada. Emmal polnud aimugi, mis asi on pleiss, kuid seal oli mingi pilu, millest läbi oli teine köis vaia külge seotud. Vesi voolas Emma kingadesse, kui ta köie kokku plettis ja läbi pilu toppis, otseku ajaks niiti nõela taha. Kuna keegi polnud talle uusi korraldusi käratanud, arvas ta, et on õigesti tegutsenud.

„Kui valmis saad, võid ahtrisse minna ja ahtriköiega sama teha,” sõnas mees hoopiski.

Kas ta tegi nalja? Ta ootas, et Emma veel kord köit veaks? „Härra Kent...”

„Laev ei kinnita end ise.”

„Laev ei kinnita end ise,” pomises Emma sadamakaid mööda teise köie poole sammudes. Nagu eelminegi, oli ka see nailonköis läbi vettinud, tegi Emma käed märjaks ja jalad mereveest lirtsuvaks.

„Kas köis on kinnitatud?” küsis Gideon mõne sekundi pärast.

Kui polegi, võib ta selle pagana köie ise kinnitada. Emma astus kõrvale, et mees saaks tema kätetöö üle vaadata.

„Hästi tehtud,” teatas Gideon. Pahameelest hoolimata tundis Emma komplimenti kuuldes uhkust. „Nüüd võid mulle öelda, mida sa siin teed.”

Peale selle, et ma surnuks külmun? Leidmata kohta, kuhu käsi kuivatada, pistis Emma need taskusse ning pühkis vargsi seelikuvoodrisse kuivaks. „Olen Emma O'Rourke, teie vanaema isiklik assistent,” ütles ta.

Gideon ei vastanud, selle asemel oli ta hoopis otsustanud Emma hindava pilguga pealaest jalatallani üle vaadata. Neiu lühike uhkusehetk hajus ning asendus talle loomumomase häbelikkusega, mis teda üleni haaras. Võideldes sooviga pilk maha lüüa, ulatas Emma mehele vihmapiiskadest täpilise ümbriku. „Proua Kent tahtis, et ma selle teile edasi annaksin.”

Endiselt ei kõlanud mingit vastust. Gideon vaatas neiut veel paar sekundit, justkui oleks too püüdnud talle uppunud rotti pihku suruda, ning pöördus siis minekule.

Emma krimpsutas üllatunult nina. Ehk polnud mees teda kuulnud, oli ju tuuline. „Härra Kent...”

„Võid arvelduspaberid kajutisse panna.”

Ta oli Emmat siiski kuulnud. Ta heitis neiule veel kord arvustava pilgu. „Need ju ümbrikus ongi? Finantsaruanded kahe viimase aasta kohta?”

„Kolme.”

„Justkui see üks aasta midagi muudaks.” Gideon lausus need sõnad nii vaikselt, et Emma kahtlustas, kas need üldse tema kõrvadele mõeldud olid. Kui proua Kent esimest korda Gideoni külaskäiku mainis, ütles ta, et tema pojapoeg on teatud mõttes perest võõrdunud. „Viska need

lihtsalt lauale,” ütles mees alistunud ohkega ning Emma arutles taas endamisi, kas ta seda üldse kuulma pidi.

„Kardan, et asi pole nii lihtne,” sõnas ta.

„Miks? Ära nüüd ütle, et sulle meeldib vihma käes seista.”

No muidugi, kas mitte kõik inimesed seda ei naudi? „Ümbrikus on kiri ja teie vanaema ootab sellele vastust.”

„Mariah ootab paljutki.” Gideon pühkis käed püksisäärte vastu kuivaks. „See ei tähenda, et peaksid teda kuulama.”

See pidi nüüd küll nali olema, eks ole? Kõik kuulasid Mariah Kenti. Teda mitte kuulata oleks justkui...

Justkui keelduksid sa kuulamast omaenda vanaema.

„Ainult viis minutit,” käis Emma peale. „Siis jätan teid rahule.”

„Ma hindan teie sihikindlust, aga mul on just praegu need viis minutit ajast puudu. Ilmateate kohaselt muutub see vihm kõvaks tormiks. Pean tõepoolest jahi korralikult kinnitama.”

Tore küll, mõtles Emma endamisi. „Kui kaua jahi kinnitamine täpsemalt aega võtab?”

„Nii kaua kui vaja.” Gideon astus paadiservale, pistis pea tormiköie alt läbi ja kummardus Emmale lähemale. „Seega loodan, et sulle meeldib vihm, preili...”

Emma pilgutas silmi. Nii lähedal polnud mehe pilk enam puuriv, vaid lausa läbitungiv. Gideoni silmad olid helesinisemad kui taevas päikeselisel päeval ning nende sinine sära rabas jalust veel enne, kui jõudsid neisse vaadata. Emma tundis, kuidas temast tuline jutt läbi jooksis.

Sadamasse jõudmisest saati oli see esimene kord, kui ta mingitki soojust tundis.

Mees kergitas kulmu ning Emma taipas, et ta ootab vastust. „O'Rourke. Emma O'Rourke. Ja minuga on kõik hästi.”

„Hästi?” Mehe hääletoon kõlas skeptiliselt.

„Mul pole ju erilist valikut? Teie vanaema ootab mind vastusega tagasi.”

„Kas sa teed alati seda, mida Mariah tahab?”

„See on mu töö.”

„See on üle mõistuse,” vastas Gideon purjede juurde suundudes. „Sul peab küll masohhistlikke kalduvusi olema.”

Ei, see on hoopis terve mõistuse vastumeelsus töötuse suhtes.

Kuigi töötukassa järjekorras seismisel olid omad võimalud. Emma tammus jalalt jalale, lootes, et saab niiviisi jala-labades vereringe taas käima. Miks ta küll oli arvanud, et tal ei lähe mantlit vaja?

„Kas vajate abi?” hüüdis ta Gideonile. „Veel üks kätepaar paneb asja kiiremini liikuma.”

Mees vaatas üle õla tema poole. „Oled sa kunagi laevas olnud?”

„Kas Charlestoni praam läheb arvesse?”

„Ei, ei lähe.” Gideon jätkas tööd. „Ja sa poleks abiks. Mul võtaks tegevuse selgitamine kaks korda rohkem aega.”

Kahjuks oli tal ehk õiguski. Emma vaatas, kuidas Gideon mässis purje ümber poomi sellise kõrgi graatsiaga, nagu suudab vaid mees, kes on seda sadu kordi teinud.

Üsna tihti tekkis juba tuulehooge, mis ajasid purje laperdama ning löid vee sadamakai ümber lainetama. Kuid Gideon püsis tugevatele jalgadele toetudes tasakaalus. See mees hoiab ümbrust kontrolli all.

Pahameelest hoolimata avaldas see Emmale muljet.

„Kas tead,” sõnas Gideon neiu mõtisklusi katkestades, „väikese tikumüüja-tüdruku mängimine ei pane mind samuti kiiremini liigutama.”

Emma vaatas teda hämmeldunult. „Kelle mängimine?”

„Väikese tikumüüja. Tead ju lugu väikesest tüdrukust, kes kõnnib tormis ja otsib kedagi, kes temalt tikke ostaks? See on üks muinasjutt.”

„Mul on see vist lugemata jäänud.” Emma ei uskunud just eriti muinasjuttudesse. Võluva printsi ootamine oli pigem tema ema stiil.

„Ta sureb ära.”

„Mida?” Emma tõstis üllatunult pilgu.

„Väike tikumüüja-tüdruk. Ta sureb ära. Kui päris täpne olla, siis külmub surnuks.”

Nüüd oli asi juba selgem. „Ärge muretsege,” ütles Emma, olles kindel, et mehel sellist mõtetki pole. „Ma ei kavatse surra.”

„Ahah.”

„Tõesti, minuga on kõik hästi.” Kui mees tegelikult selle pärast muret tunneks, eraldaks ta Emmale need viis minutit. Nad olid umbes niisama kaua väikesest tikumüüjast kõnelnud.

Uduvihm muutus tihedamaks, moodustades nüüd juba kerge vihmabina. Emma pühkis märga nägu. Ehk on ta

tööle pühendumisega tõesti liiale läinud. Muidugi mõistaks proua Kent, kui Emma loobuks riskimast kopsupõletikuga, mille saamine proua pojapoja põikpäisuse tõttu üsna tõenäoline oli.

Ükskõik mis ka ei juhtuks, ära lahku sadamast Gideoni vastusest.

Emma ohkas. Ilmselt tundis proua Kent oma poja poega liigagi hästi.

No taevas hoidku... Gideon tõmbas kõie järsu jõnksuga kinni. Mariah saatis meelega nõtket ja hirvesilmset valvurit, et too vihmast seisaks ja Gideonis süütunnet tekitaks. Ja, pagan küll, see läks tal korda. Vaid süd ametu koletis suudaks millelegi keskenduda, kui selliste pruunide silmade pilk teda jälgib.

„Kas sa ei võiks ehk kusagil sooja oodata?” nähvas Gideon. Ta ei kavatsenud neiu mingit valikuvõimalust jätta, kuigi viimase käitumine just seda eeldavat näis.

„Ütlesin juba, et minuga on kõik hästi.”

Muidugi. Just selle pärast ta värisebki.

Ei, mitte ei värise, vaid hüpleb. Kiigub varvastel üles alla ja püüab meeletult ebamugavustunnet varjata.

Vihmapisad pärlendasid Emma õhukesel töökostüümil ja juustel, muutes need vaskseks läikivaks.

Pagan võtaks. Kõit käest visates puhus Gideon paha-meelse viimase ohkena välja ning astus sadamasillale. „Tule.”

Väike tikumüüja-tüdruk võpatas – ta oli vahepeal mõtteisse vajunud.